

1224.

Z Hrozenkova

Dze-večka, bě - lá zá - ra, tra-fi-las na ka - za - ra.

Dzevečka, bělá zára,
trafilas na kazara.

Budze ca kazarovac,
tvé vlásky roztahovac.

Tvé vlásky jako zlato,
něstojíš, Janko, za to.

1225.

Od Brna. Erb. III. 126

Dě - ku - ju vám, má mi-lá ma-měn - ko, dě-ku-ju vám na sto - krát, že ste vy mě

tě - žko vy - cho - va - li, me - zi do - brý lid da - li.

Děkuju vám,¹⁾ má milá maměnko,
děkuju vám na stokrát,
že ste vy mě těžko vychovali,
mezi dobrý lid dali.²⁾

Děkuju vám, můj milý tatičku,
děkuju vám na stokrát,
že ste vy mě těžko vychovali,
mezi dobrý lid dali.

Děkuju vám, moji bratři, sestry,
děkuju vám na stokrát,
že ste se mnó dobře bévávali,
a já už jedu pryč od vás.³⁾

1) Líto je mně,

oči plačó, srdečko se třase,
tělo ve mně omdlévá.

dě vám Pámbů dobró noc,
já si vezmu Panenku Mariu,
Pána Boha na pomoc.

2) SPánem Bohem, my staří rodiči,
už se od vás ubírám;

3) Dě vám Pámbů, mí staří rodiči,

1226.

Z Pozlovic

Kam se smu - tná o - brá - tit mám? Dyž tu svých ro - di - čů ne - mám? Už já mo - sím

z to - hto do - mu, ža - lo - vat sa ne - mám ko - mu, Bo - že, Bo - že můj!

Kam sa smutná obrátit mám?
Dyž tu svých rodičů nemám?
Už já mosím z tohto domu,
žalovat sa nemám komu;
Bože, Bože můj!

co sem vás kdy rozhněvala,
odpusťte mně to pro Boha,
Bože, Bože můj!

Bože, Bože můj!

Má rodina všeccka spolem,
ostaňte tu s Pánem Bohem!
Já už mosím z tohto domu,
žalovat sa nemám komu.
Bože, Bože můj!

Můj tatičku roztomilí,
odpusťte mně moje viny,

Má maměnko roztomilí,
odpusťte mně moje viny,
co sem vás kdy rozhněvala,
odpusťte mně to pro Boha,

1227.

Z Dřevohostic

Ló - če - ní, ló - če - ní, což je to věc tě - žká, dyž se mu - sí ro - zló - či - ti,

dyž se mu - sí ro - zló - či - ti sma-měn - kó dce - ru - ška.